

Queridos diocesanos:

Últimamente se percibe con demasiada frecuencia ataques o burlas contra imágenes o fiestas de los católicos con la consiguiente división de opiniones ante estos hechos. Unos que lo atribuyen al humor y otros que presentan denuncias. Unos que lo fundamentan en la libertad de expresión y otros que se sienten agredidos a causa de sus creencias o de su fe. Nosotros también podemos expresar una rápida y corta valoración en esta página del FULL dominical que se dirige a las comunidades católicas y que es leída por otra mucha gente a través de la prensa escrita. Es una página informativa que en ocasiones se torna valorativa sobre algunas cuestiones de la sociedad y de la misma Iglesia. Esta opinión ha de ser coherente con el evangelio que siempre busca el respeto hacia todos y la garantía en la defensa de la dignidad de la persona. Da un paso más señalando el gran camino del amor entre los seres humanos y del perdón ante las tropelías cometidas. Cumpliendo esto mismo en la vida ordinaria se evita la venganza o el resentimiento, el odio o el enfrentamiento, la exclusión o el maltrato.

En primer lugar una afirmación general: la persona acumula nociones y sentimientos. Las primeras se expresan con argumentos y los segundos con la pasión generada por el aprecio a las convicciones profesadas y vividas. Olvido ahora los argumentos y me centro en el sentir o experimentar sensaciones producidas por causas externas. No cabe la menor duda de que el ser humano no puede prescindir de esto segundo, de los sentimientos. De entre algunas clasificaciones que existen sobre los sentimientos, os recuerdo una muy elemental y fácil de reconocer: el miedo, el amor, la tristeza la alegría y la rabia son sentimiento que cada uno de nosotros ha experimentado alguna vez. La consideración de que hay algo más grande que uno mismo, algo más en el ser humano que la experiencia sensorial es la base del sentimiento religioso. Siempre aceptado con la radical libertad que se le supone a toda persona al acoger la fe como elemento que invade su propia existencia. Ahí está Dios revelado en la persona de su hijo Jesucristo que nos ofrece una visión nueva y una experiencia radical en los principios vitales que fundamentan sus opciones. Sin caer en falsos sentimentalismos; esto puede ocurrir cuando olvidamos o vaciamos de contenido la cruz de Cristo. Lo expresaba con fuerza el recordado san Juan Pablo II y lo recordaba en una reciente entrevista el obispo noruego Erik Varden: la tarea de la Iglesia es exponer el misterio de la cruz de modo que aparezca realmente como la victoria del Amor sobre el odio, de la vida sobre la muerte. Ni más grande ni mejor escrito.

En segundo lugar, como consecuencia de lo anterior, lamentar las repetidas ofensas, los continuos insultos o burlas a los mucho más que sentimientos religiosos, a las vivencias cristianas que millones de personas manifiestan. Y ello se produce en nuestro desarrollado mundo actual que predica la libertad, la dignidad, el respeto hacia todos. ¿También hacia los creyentes?. Se utiliza la libertad de expresión como excusa para la ofensa al prójimo y uno queda admirado cuando, ante el escándalo o la profusión de quejas, hay una aparente rectificación afirmando que su pretensión era no ofender a nadie. Como si también fueran dueños de los sentimientos o vivencias ajenas. ¿Tendremos derecho al lamento por las heridas que provoca esa incomprensión o burla continuada ante la considerada como el fundamento de nuestro vivir? Aceptamos que nuestra respuesta no puede tener el mismo nivel o que callando eliminamos posterior publicidad pero convendrán conmigo que sentimos no ser considerados como personas adultas que han contribuido con su fe a construir un mundo más justo y más solidario. Sin ningún tipo de vergüenza, con valentía, pero respetando a todos aquellos que piensan o viven de modo distinto al nuestro.

Con mi bendición y afecto,

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.

Estimats diocesans:

Últimament, ens trobem sovint amb massa atacs i burles contra imatges i festes dels catòlics, amb la consegüent divisió d'opinions davant d'aquests fets: uns els atribueixen només a l'humor i altres hi presenten denúncies; uns els fonamenten en la llibertat d'expressió i altres se senten agredits a causa de les seves creences o de la seva fe. Nosaltres també volem expressar una ràpida i curta valoració en aquesta pàgina del FULL dominical que es dirigeix a les comunitats catòliques i que és llegida per molta altra gent a través de la premsa escrita. És una pàgina informativa que a vegades esdevé valorativa sobre algunes qüestions de la societat i de la mateixa Església. Aquesta opinió ha de ser coherent amb l'evangeli, que sempre busca el respecte cap a tothom i és la garantia en la defensa de la dignitat de la persona; i fa encara un pas més assenyalant el gran camí de l'amor entre els éssers humans i del perdó davant dels abusos comesos. Si acomplim això en la vida de cada dia, evitarem la venjança i el ressentiment, l'odi i l'enfrontament, l'exclusió i el maltractament.

Volem fer, en primer lloc, una afirmació general: la persona acumula idees i sentiments. Les primeres s'expressen amb arguments i els segons amb la passió generada per l'estima a les conviccions professades i viscudes. Deixarem de banda ara els arguments i ens centrarem en el sentir o experimentar sensacions produïdes per causes externes. No hi ha cap mena de dubte que l'ésser humà no pot prescindir dels sentiments. D'entre algunes llistes que n'existeixen us en recordo una de molt elemental i fàcil de reconèixer: la por, l'amor, la tristesa, l'alegria i la ràbia. Tots són sentiments que cadascun de nosaltres ha experimentat alguna vegada. També existeix el sentiment religiós, que es basa en la consideració que hi ha una cosa més gran que un mateix, alguna cosa més en l'ésser humà que l'experiència sensorial. Cal acceptar-lo amb la radical llibertat que se li suposa a tota persona en acollir la fe com a element que envaeix la seva existència. Aquí s'hi troba Déu revelat en la persona del seu fill Jesucrist que ens ofereix una visió nova i una experiència radical en els principis vitals que fonamenten les seves opcions. Sense caure en falsos sentimentalismes, com s'esdevindria quan oblidem o buidem de contingut la creu de Crist. Ho expressava amb força el recordat sant Joan Pau II i ho recordava en una recent entrevista el bisbe noruec Erik Varden: la tasca de l'Església és exposar el misteri de la creu de manera que aparegui realment com la victòria de l'Amor sobre l'odi, de la vida sobre la mort. Ben trobat i ben escrit.

En segon lloc, a conseqüència del que hem dit abans, volem lamentar les repetides ofenses, els continuats insults i burles als sentiments religiosos i, encara més, a les vivències cristianes de milions de persones. I això es produeix en el nostre món desenvolupat que predica la llibertat, la dignitat, el respecte cap a tothom. També cap als creients? S'utilitza la llibertat d'expressió com a excusa per ofendre el proïsme i ens sorprèn quan, davant l'escàndol o la profusió de queixes, hi ha una aparent rectificació afirmant que no es pretenia ofendre ningú. Com si també fossin amos dels sentiments i vivències alienes. Tenim dret al lament per les ferides que provoca aquesta incomprensió i burla continuada davant el que considerem com el fonament del nostre viure? La nostra resposta no pot estar al seu mateix nivell i callant eliminem la posterior publicitat, però s'ha d'entendre que ens sap greu no ser tractats com a persones adultes que han contribuït amb la seva fe a construir un món més just i més solidari. Sense cap mena de vergonya, amb valentia, però respectant tots aquells que pensen i viuen de manera diferent a la nostra.

Amb la meva benedicció i afecte,

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.